

Я знав поетів

Микола Руденко

Я знав поетів, що колись без міри
Були відважні в пошуках своїх.
Тяжка трагедія сліпої віри
Спустошила і скам'янила їх.

З них кожен був стократ багатший духом,
Ніж той, хто оди їхні відзначав,
До слів чийх ми припадали вухом,
А він всю велич лиш в собі вбачав.

Я знав поетів...
Так, вони вже сиві,
Їм важче схаменутись, ніж мені.
І все, чим інші на землі щасливі,
Пройшло повз них, як в летаргічному сні.

Пройшло, сплигло, немов весняні води,
Нічого не лишивши їм в житті.
Хіба лиш мертві, зачерствілі оди
Та брязкальця на грудях золоті.

А слава — ця зловтішниця зрадлива —
Тепер їх все частіше обмина.
І люди посміхаються глузливо,
Коли зачують їхні імена.

Хоч лаври вам належать не по праву,
Далеку вашу молодість люблю.
Я міг би дати вам довічну славу,
Якби вона приходила з жалю.